Avtal om "fri skatt" har även andra konsekvenser. Sålunda är arbetsgivaren skyldig att redovisa bruttolönesumman enligt ovannämnda beräkningsgrund såväl i kontrolluppgift för arbetstagarens taxering som i arbetsgivaruppgift för ATP och yrkesskadeförsäkringen.

Av det sagda torde framgå att systemet med "fri skatt" bör undvikas. Framställer arbetstagaren önskemål om "fri skatt", d v s om att utfå ett visst kontant nettobelopp per månad (jämte eventuell naturaförmån), bör i stället överenskommelse träffas om en till beloppet bestämd bruttomånadslön så uträknad att vad som återstår efter skatteavdrag uppgår till det önskade kontanta nettobeloppet.

En utmärkt liten upplysningsskrift och ett föredömligt initiativ. Bäst vore givetvis om den avslutande varningen mot fri skatt hade effekt, så att intrikata ärenden på det området inte uppkommer; vår tanke- och skrivarmöda är stor nog ändå.

II

Erinran och anmaning än en gång

Det förslag till omredigering (för Stockholms vidkommande) av erinransblanketten och till nyordning överhuvudtaget beträffande påminnelse att avge självdeklaration, som jag skisserade i nr 4 av Skattenytt, vann inte riksskattenämndens gillande. Om jag rätt uppfattat de besked jag fått såg nämnden (dess ordförande) på saken så här.

Det möter inte hinder att *erinra* om deklarationsskyldigheten med tillämpning av det allmänna förfarande som vi tänkt oss. Alltså med lokala skattemyndigheten som verkställare av ett uppdrag som taxeraren lämnar (genom utsättande av "a" i längd eller på kort) och med "Taxeringsnämnden" (i tryck) som avsändare. Men det skall ske med användande i övrigt av erinransblankettens text; i vart fall får man inte göra om erinransblanketten till en "anmodansblankett". Vidare måste i förekommande fall en erinran efterföljas av en anmaning med användande av härför upprättad blankett (med eller utan vitesföreläggande). Sådana rättsverkningar som är knutna till anmaning kan eljest inte inträda.

I Stockholm kommer vid sådant förhållande anmaningsförfarandet att fortgå i de gamla hjulspåren, d v s med allenast anmaning i författningsteknisk mening. Har man inte hittills låtit den föregås av en erinran, så vore det ju — som jag i min förra artikel antydde — att *öka* kansliarbetet i samband med taxeringen om också en erinran utsändes och det bör ju ändock inte komma i fråga. Kvar står förhoppningen om ändrade bestämmelser i taxeringsförordningen, så att en rationellare ordning kan tillämpas. Alltså först en anmaning (med samma rättsverkningar som nu) men åstadkommen på det enklare sätt och med den enklare form som jag förordat, därefter, om så anses påkallat, ett föreläggande med vite och då med taxeringsordförandens egenhändiga underskrift.

N. Gottliebsson

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-19 19:03:47